

kunne forhindre denne Landgang, at det ikke uden Hensyn til vor Stilling vil sørge for at have en tilstrækkelig Styrke staaende i Sønderjylland, som i samme Øjeblik, Englænderne gøre Mine til at debarquere i Esbjerg, vil marchere ind i Landet for at hindre det. Hvis vi saa have en Hær staaende i Jylland, vil den Farce blive opført, at vi maa sende en Styrke ned til Esbjerg, som skyder paa Englænderne, fordi de ville gaa i Land, og samtidig ere vi forpligtede til at sende en anden Styrke ned til Grænsen for at skyde paa Tyskerne, fordi de ville gaa over den. Saa kunne vi komme til at staa til den ene Side kæmpende med Englænderne, til den anden med Tyskerne, og begge Parter bryde sig lige meget om det, for Englænderne gaa i Land, naar de ville i Land, og Tyskerne gaa ind over Grænsen og kæmpe med Englænderne, naar de ville det. Vi opnaa kun, at vi have rodet os ind i Ufred med begge Parter. I hvert Fald er det klart, at i samme Øjeblik vi skyde paa Englænderne, ere vi i Kamp med Englænderne, og i samme Øjeblik er hele vor økonomiske Eksistens tilintetgjort, og vi ere kun henviste til een Ting: at melde os ind i det tyske Forbund.

Jeg agter at stemme mod disse Love, og jeg opfordrer Regeringen til at lægge en Forsvarsplan, der gør vort Folk dygtigt til at forsvare sin Selvstændighed. Hvis England efter endt Krig med Tyskland vil sige til denne Magt: Gør, hvad du, vil med Danmark, vil jeg haabe, at vort Folk vil have Evne til at kæmpe for sin gode Ret, men ikke i en stor Fæstning om København, som vi aldrig kunne forsvare, derimod i en lille Fæstning, bygget omkring det Sted, hvor Flaadens Leje skal være, og hvor den Styrke, vi have paa Sjælland, kan indeslutte sig, og hvor der kan være tilstrækkelig Ammunition og Proviant til, at denne Styrke kan forsvare sig, ikke i 2 Dage eller i 14 Dage, men i 2 Maanedere. Thi en saadan Fæstning kan naturligvis bygges saa stor, at den kan rumme, hvad den skal, og saa lille, at den kan forsvares.

Forsvarsministeren (N. Neergaard): Det ærede Medlem, der nu satte sig, nævnde, at der i Byen gik et Rygte om, at der af Hærens overordnede Myndigheder eller i det hele af Officererne skulde være truet med, at de under en vis Eventualitet vilde tage deres Afsked, eller at der paa anden Maade skulde være lagt Pres paa

mig fra Hærens Side for at fremkalde en bestemt Forsvarsordning, en vis Affattelse af de Forslag, jeg har lagt paa Tingets Bord. Endskønt jeg just ikke tror, at ret mange ville fæste Lid til et saa absurd Rygte, skal jeg dog, da det er nævnt paa dette Sted, ikke undlade at sige, at det selvfølgelig er fuldstændig blottet for al Sandhed. Der er ikke alene ikke blevet truet med nogen Afskedtagen af nogen som helst Officer i Anledning af denne Sag, men der er tværtimod blevet optraadt paa en i enhver Henseende korrekt Maade af de Herrer Officerer, nemlig saaledes, at der fra enhver af de militære Myndigheder er indløbet beredvilligt Svar paa de Spørgsmaal, der ere stillede til dem af Krigsministeriet. Man har selvfølgelig ikke forsøgt paa at øve noget som helst Pres paa Ministeren.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds Ordet.

Bluhme: Maa jeg takke den højtærede Minister for den Udtalelse, han nu kom med, og samtidig udtale min Glæde over, at jeg ved mine Bemærkninger har givet Anledning til denne Udtalelse. Thi det vil dog være klart, at det vilde være en Fornærmelse mod Armeen og de højtstaaende Officerer, hvis nogen troede paa det omtalte Rygte — jeg udtalte jo ogsaa, at jeg ikke troede derpaa. Det var en Fornærmelse fra den Del af Pressen, der har udkastet disse Beskyldninger.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Da den højtærede Forsvarsminister for nogle Dage siden mødte frem med de Lovforslag, vi nu have til Behandling, var der ikke en eneste, der blev overrasket over deres Indhold. Det, som nu sker, er jo en naturlig Konsekvens af det, der skete i 1894. Fra 1894, da det Parti, den højtærede Forsvarsminister tilhører, gik paa Forlig med Højre om den gamle Fæstning, kunde man vide, at hvis dette Parti blot fik ringeste Anledning dertil, blot fik Magt dertil, vilde det fortsætte ad den Vej, man da begyndte paa. Det undrer mig, at det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), da han for et Par Dage siden havde Ordet, glemte at nævne, hvor klart han saa i 1894. Den Gang sagde han nemlig, at hvis det skulde lykkes de moderate at faa Magten, vilde de ikke nøjes med det halve Skridt, de da havde gjort, men saa maatte Konsekvensen blive, at